

Sygn. akt II KK 124/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie P. T.

oskarżonego o czyn z art. 233 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 27 czerwca 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P.
z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt VII K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Ł. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P.
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w P., w dniu 30 marca 2016 r. wystąpił, na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., do Sądu Rejonowego w Ł. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P. z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy P. T.,

oskarżonego o to, że w dniu 22 stycznia 2016 r. w P., w woj. a., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie organów ścigania o niepopelnionym przestępstwie oraz uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, powiadomił Komendę Powiatową Policji w P. o dokonaniu na jego osobie w dniu 22 stycznia 2016 r. w miejscowości P. gm. P. przestępstwa rozboju, w toku którego nieznani sprawcy użyli wobec niego przemocy, polegającej na uderzeniu w tył głowy i spryskaniu oczu nieznaną substancją oraz dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 72 tys. EURO, stanowiących własność firmy A., wiedząc że przestępstwa nie popełniono oraz podał nieprawdę co do okoliczności utraty wskazanej kwoty pieniędzy, tj. o czyn z art. 238 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wnosząc jednocześnie o orzeczenie, uzgodnionych z oskarżonym, kar w postaci: 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat i grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł oraz o pokrycie kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P., uwzględniając wniosek prokuratora, wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 r. (sygn. akt VII K (...)) uznał oskarżonego P. T. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Ponadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 200 stawek dziennych grzywnę, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Powyższy wyrok został zaskarżony kasacją Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, który zarzucił mu rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 3 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie P. T. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu uzgodnionej z nim kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

na okres próby 2 lat, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego art. 72 § 1 k.k., który w przypadku nieorzeczenia środka karnego, nakazuje Sądowi nałożenie przynajmniej jednego z obowiązków probacyjnych wymienionych w tym przepisie.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobowiązany jest do szczegółowej tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli tego pisma procesowego. W ramach tej kontroli konieczne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa materialnego i procesowego. Niezgodność wniosku z treścią tych norm, a przez to jego wadliwość, skutkuje niemożliwością jego uwzględnienia, co rodzi konieczność postąpienia po myśli art. 343 § 7 k.p.k., chyba, że w toku posiedzenia, za zgodą oskarżonego (art. 343 § 3 k.p.k.) zostanie dokonana stosowna modyfikacja wniosku, konwalidująca nieprawidłowości, która będzie czyniła zadość kryteriom z art. 335 § 1 k.p.k. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2012 r., IV KK 163/12, nr Lex 1226727, z dnia 8 lutego 2017 r., III KK 364/16, Lex nr 2238690).

Takiej weryfikacji wniosku prokuratora Sąd Rejonowy w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. nie zastosował, zaakceptował bowiem zawartą w nim propozycję orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bez zobowiązania go do wykonywania choćby jednego z obowiązków probacyjnych określonych w art. 72 § 1 k.k., przy braku w tej propozycji wniosku w zakresie orzeczenia środka karnego.

Obowiązek nałożenia przez sąd na oskarżonego, w sytuacji zawieszenia wykonania kary, jednego z obowiązków probacyjnych wynika z treści art. 72 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym przez ustawę z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), obowiązującym od 1 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy nie dochowując wskazanych standardów staranności, wymaganych przy kontroli wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat i nie orzekając środka karnego, nie nałożył na oskarżonego żadnego z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k. Tym samym rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary jest sprzeczne z obowiązującym stanem prawnym.

Konkludując, należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, regulujących tok postępowania związanego z wnioskiem prokuratora, o którym mowa w art. 335 k.p.k. i naruszenie to miało charakter rażący oraz w sposób istotny wpłynęło na treść zaskarżonego wyroku, gdyż skutkowało nieuprawnioną korzyścią dla oskarżonego w postaci nieorzeczenia wobec niego przynajmniej jednego z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k.

Zatem zarzut kasacji został trafnie sformułowany i zasługiwał na uwzględnienie.

Z tych powodów, biorąc nadto pod uwagę tryb zakończenia postępowania w tej sprawie, należało zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny w P., w trakcie którego, jeżeli wniosek o wydanie wyroku na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. zostanie ponowiony, Sąd powinien dokonać jego rzetelnej kontroli, pamiętając o tym, że jedną z przesłanek umożliwiających rezygnację z prowadzenia postępowania na zasadach ogólnych jest stwierdzenie, że proponowany, a następnie uzgodniony, sposób reakcji na popełnione przestępstwo, w mającym zapaść wyroku skazującym, jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa materialnego.

W końcu uzasadnienia wskazać nadto należało, że skarżący słusznie wskazał w uzasadnieniu kasacji na uchybienie, którego dopuścił się Sąd Rejonowy przy określeniu podstawy prawnej skazania. Uchybienie to polegało na błędnym wskazaniu w tej podstawie art. 4 § 1 k.k. W realiach tej sprawy przepis ten nie miał zastosowania, gdyż zarówno w czasie popełnienia przestępstwa, jak i w czasie orzekania obowiązywała już ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. Uchybienie to, co

słusznie podniósł skarżący, nie miało jednak wpływu na treść zapadłego rozstrzygnięcia i z tego też powodu nie mogło być przedmiotem zarzutu, a to uzasadniało ograniczenie wyводу Sądu Najwyższego tylko do wskazanej konstatacji.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

r.g.